sante ved den fuldt gennemførte »Kvindelighed« i Tyskland, er de Konsekvenser, den medfører for Ægteskabet og Familjelivet, som hvis særlige Værn og Fæste denne sande »Kvindelighed« altid udraabes.

Jeg taler atter her om Livet i den jævnere og højere Middelstand; i Arbejderstanden, hvor Nøden har tvunget Kvinderne til at dele Mandens Arbejdskaar og derved ogsaa hans Udvikling, er Forholdene betydelig bedre.

Hvorledes er da Familjelivet i den tyske Middelstand?

Paa Grund af den ringe og lave Rolle, som Kvinderne spiller i den selskabelige Omgang og det almindelige Omdømme, falder det sjældnere Manden ind at føle Trang til at dele sit Liv med en Kvinde for Selskabets, Medhjælpens og den gensidige Udviklings Skyld. Selskab, Adspredelse og Udvikling falder det ikke den tyske Mand ind at søge i Kvinders Selskab, — fraset Leg og Løjer ved Dans og Skovture — det søger han i Kammeraternes Selskab. Derfor gifter Tyskeren af disse Klasser sig først, naar han føler Trang til at have Børn, d. v. s. i en meget sen Alder.

Det falder ham da sjældnere ind at søge en Kvinde, der i Udvikling kunde være hans lige; — hvor skulde han desuden finde en saadan? Nej, han ægter en Kvinde, der er mange Aar yngre end han, et ganske ungt Pigebarn, hvis friske Ungdom frister ham. Og med hende stifter han saa Hus og Hjem paa et Grundlag, der i det videst mulige Omfang bevarer ham hans tilvante Ungkarlevaner.

Hun faar om Morgenen Lov at knappe hans Flip og servere ham Kaffe; derpaa sender han hende til Barnekammeret med et flygtigt Kys og gaar til sin Forretning.

Lidt op paa Formiddagen, naar det første Arbejde er præsteret, vaagner Trangen hos ham til lidt Adspredelse og en Passiar. Det falder ham imidlertid ikke ind at gaa ind til Konen og passiare med hende. Han gaar til Værtshuset, til sin »Stamknejpe«, sætter sig ved »Stambordet«, hvor en sluttet Kreds af gamle Kammerater hver Formiddag samles til deres »Frühschoppen« (Morgenbajer), og der sidder han saa en Timestid, drikker nogle Glas Øl for de Penge, hele Familjen skal leve af, og drøfter Byens Snak og Avisernes Indhold i en Sky af Tobaksrøg med sine Venner, — medens Konen sidder hjemme og pusler med Børnene.

Da »Morgenbajeren« tager saa lang Tid, bliver Middagshvilen kort, Manden sætter Maden tillivs, sliber sig en Middagsskraber maaske, og haster saa igen til sit Arbejde, for at faa det tidligst mulig færdig.

Naar Arbejdsdagen er til Ende, spiser Manden i Hast sin Aftensmad, tager sin Hat og skynder sig atter til Værtshuset, og her sidder han saa atter ved »Stambordet« med sit eget, private Ølkrus foran sig, og bælger Øl og ryger Tobak og spiller Kort eller snakker med Kammeraterne, medens Konen hjemme maa forslaa Tiden, som hun kan bedst, med Børnene eller med Naboens Koner, der har samme rige Livsudvikling som hun selv.

Ud paa Aftenen kommer Manden saa hjem, træg af det meget Øl, ør af Tobaksosen, søvnig og gnaven. Er det meget sent, eller er han noget omtaaget, faar han sig en lille Batalje med »sin Gamle«, ellers gaar han i Seng strax og sover tungt paa sit Øl, — for den næste Dag at fortsætte »Familjelivet« i samme Skure.

Dette er »den sande Kvindeligheds« Konsekvens! Saaledes sprænger den det Familjeliv, som den særlig skulde beskytte.

Selvfølgelig! Thi jo mindre udviklet, jo tankefattigere og uselvstændigere Kvinden er, desto mindre vil hun være i Stand til at udfylde Mandens Liv, saa han ikke føler Trang til at søge »Knejpen« og Kammeraternes Selskab.

Det er forbavsende at mærke i Tyskland, hvor ringe Kvinderne agtes. Ægteskabet omtales jævnlig som et Baand paa Manden, der hæmmer hans Flugt mod »Kammeraternes« frie Glæder og aandelig høje Selskab. »Svigermoderen« omtales altid som en Rædsel og Skræk. Og de ældre, ugifte Kvinder omtales slet ikke.

Kvinders selvstændige Arbejde i Kunsten, Literaturen eller andet Steds haanes utrættelig med de ferskeste Vittigheder. Og Tanken om, at Kvinderne skulde drive Sport, tage Del i det offentlige Liv, holde Taler, gaa til Møder, studere, skrive i Aviser osv. tænkes overhovedet ikke, eller afvises som Vanvid eller formasteligt Brud paa Naturens helligste Orden.

Men lad os bare holde os til Ægteskabet og lade det andet ligge. Lad os vise Tilhængerne af den traditionelle Kvindebevægelse, til hvilke Konsekvenser »den sande Kvindelighed« fører, hvorledes den skaber sene Ægteskaber for Mændene og i disse Ægteskaber jager Mændene paa Værtshus og lader Konen sidde ene hjemme.

Mon det var dette, der var »Kvindelighedens« Moral?

Og som det er gaaet i Tyskland, kan det gaa i Danmark, dersom det skulde lykkes Reaktionen i den selskabelige Opfattelse at dæmme op for Kvindernes Udvikling.

Mændene udvikler sig rask i disse Tider, og med den voxende Udvikling stiger Trangen til aandeligt Samkvem og Tankeudvexling i Fritiden. Endnu er Forholdet saaledes, at de fleste Mænd i Norden helst søger denne i Hjemmets Kreds; — men er Konen for dum eller fordummet af en slet Opdragelse til at tilfredsstille denne hans aandelige Trang, saa søger han til Værtshus og Kafé, hvor Kortspil og andre Vaner tager ham fangen.

Dersom vore Præster og Tanter og andre Kvindefordærvere vidste, hvorhen de styrer med deres Præk om »den sande Kvindelighed«!

Men hvem har nogen Tid kunnet gøre Muldvarpen klarsynet?

E. Staal.